

1910

Ησεπτεμβριάτικη ζέστη είχε βαρύνει τον ποταμό Θο¹. Χόρτα καψαλισμένα από τον ήλιο και σειρές από κουρασμένα καλαμπόκια έσκυβαν από πάνω του και στις δύο όχθες. Ένας αετός έκοβε βόλτες πάνω από την Κοιλιάδα του Γκλάμοργκαν² με τα κατακόκκινα φτερά του να αστράφτουν στον καθάριο γαλανό ουρανό. Το πιτσιλωτό δέρμα του Υνύρ λαμπύριζε στον ήλιο λες και οι φαρδεΐς ώμοι και τα ιδρωμένα καπούλια του ζώου ήταν στολισμένα με διαμάντια. Η Μόργουεν, σε μια έκρηξη τρυφερότητας, έσκυψε μπροστά για να αγκαλιάσει τον χοντρό λαιμό του. Ο Υνύρ ρουθούνησε καλόβολα ως συνήθως, και η Μόργουεν γέλασε, χαρούμενη βλέποντας τη ζεστή μέρα, τη λάμψη του νωθρού ποταμού και τον όγκο του γκρεμισμένου κάστρου μπροστά τους που τους καλούσε.

Η μοναδική ιπποσκευή του Υνύρ ήταν ένα δερμάτινο καπίστρι και ένα σχοινί που κρεμόταν από αυτό. Η Μόργουεν είχε αφήσει το σχοινί να κρέμεται στο ακρώμιο του ζώου. Ο Υνύρ ήξερε πού ήθελε να πάει η Μόργουεν. Πάντα το ήξερε. Η φαρδιά του πλάτη της ήταν τόσο οικεία όσο και η καρέκλα που καθόταν στο σαλόνι του Μόργκαν Χολ, και το λίκνισμά του καθώς προχωρούσε στο μονοπάτι δίπλα στο ποτάμι ήταν

---

1. ΣτΜ. Ποταμός στην Ουαλία.

2. ΣτΜ. Περιοχή της νότιας Ουαλίας.

τόσο απαλό όσο το λίκνισμα της κουνιστής της πολυθρόνας. Είχε ρίξει το καπέλο πίσω στην πλάτη της με την κορδέλα του χαλαρή στον λαιμό της, και σήκωσε ψηλά το πρόσωπό της για να νιώσει τον ήλιο στα μάγουλά της. Θα γέμιζε φακίδες, αλλά δεν την ένοιαζε. Και να τις πρόσεχε η λαίδη Αϊρίν, θα τις είχε ξεχάσει ώσπου να πάει να ετοιμαστεί για το δείπνο.

Η Μόργουεν κούνησε τα πόδια της ακουμπώντας στον κορμό του Γνύρ, προσέχοντας πόσο πιο μπροστά έφταναν τώρα σε σύγκριση με έξι μήνες πριν. Ήταν σχεδόν δεκάξι, σίγουρα είχε σταματήσει να ψηλώνει. Ήταν ψηλή όσο η μητέρα της και μισό κεφάλι ψηλότερη από τον πατέρα της. Ορισμένες φορές ένιωθε το μπερδεμένο βλέμμα του να μετράει το ύψος και τα χρώματά της και να τα συγκρίνει με τα δικά του. Πατέρας και κόρη δεν μοιάζανε καθόλου. Τα μάτια και τα μαλλιά της Μόργουεν ήταν μαύρα σαν το κατράμι ενώ τα μάτια του λόρδου Λιουέλιν είχαν ένα ακαθόριστο γαλάζιο χρώμα και τα λεπτά μαλλιά του ήταν ξανθά πριν ξεθωριάσουν και γίνουνε γκρι.

Η Μόργουεν είχε ρωτήσει μια φορά την γκουβερνάντα της, τον καιρό που δειπνούσε ακόμα στο παιδικό δωμάτιο, γιατί ο μπαμπάς ήταν τόσο πολύ μεγαλύτερος από τη μαμά. Η γκουβερνάντα είχε πει, «Ω, αυτό συμβαίνει συχνά, δεσποινίς Μόργουεν. Συχνά οι μπαμπάδες είναι μεγαλύτεροι από τις μαμάδες. Ο λόρδος Λιουέλιν είχε ήδη λάβει τον τίτλο του όταν παντρεύτηκε τη λαίδη Αϊρίν.»

«Γιατί να παντρευτεί κάποιον τόσο μεγάλο;» είχε ρωτήσει η Μόργουεν, με την ευθύτητα της αθωότητας.

«Τι να πω», απάντησε η γκουβερνάντα με ένα ανεπαίσθητο ρουθούνισμα. «Σίγουρα η λαίδη Αϊρίν κολακεύτηκε από την προσφορά του. Ένας πολύ καλός γάμος για ένα κορίτσι από μια τόσο φτωχή οικογένεια – να γίνει βαρόνη, να κατοικεί στο Μόργκαν Χολ...»

«Η μαμά δεν είχε τίτλο ευγενείας;»

Η γκουβερνάντα έσφιξε τα χείλη. «Όχι, δεν είχε, δεσποινίς

Μόργουεν, όμως τώρα έχει. Φτάνουν οι ερωτήσεις! Φάε το βραδινό σου και θα κάνουμε έναν περίπατο πριν πάμε για ύπνο.»

«Δεν θα δω τη μαμά και τον μπαμπά;»

«Όχι απόψε. Έχουνε βγει έξω.»

Όταν πια μεγάλωσε, η Μόργουεν κατάλαβε ότι η μαμά της δεν ήταν μόνο ότι δεν είχε τίτλο ευγενείας, δεν είχε ούτε πατέρα ούτε προίκα. Η Μόργουεν και οι γονείς της ζούσαν μια ζωή τελείως διαφορετική από τους άλλους ευγενείς της Κοιλιάδας. Οι Μόργκαν ήταν μία από τις παλιές οικογένειες της Σαν Χίλαρι, όμως ο λόρδος Λιουελιν και η γυναίκα του πήγαιναν σε ελάχιστα δείπνα και γκάρντεν πάρτι που γίνονταν στα άλλα αρχοντικά. Στο Μόργκαν Χολ λάμβαναν χώρα οι υπαίθριες γιορτές και τα πικ- νικ της ενορίας, οπότε η Μόργουεν ήξερε σχεδόν όλα τα παιδιά των εργατών, και τα παιδιά του γιατρού, του δασκάλου και του εφημέριου. Δεν γνώριζε πολλά άτομα που να ανήκουν στην ίδια κοινωνική τάξη με εκείνη, μια κατάσταση που έκανε την γκουβερνάντα της να πιστεύει πως η Μόργουεν δεν θα μάθαινε ποτέ να συνομιλεί με άτομα της υψηλής κοινωνίας. Προφανώς, δεν μπορούσε να γίνει κάτι γι' αυτό. Το διαφορετικό παρελθόν της λαίδης Αϊρίν την καθιστούσε ανεπιθύμητη στους αριστοκρατικούς κύκλους.

Τη Μόργουεν δεν την ένοιαζε. Προτιμούσε χίλιες φορές να γυρίζει στα χωράφια παρέα με τον Υνύρ παρά να παίζει κροκέ μέσα σε ένα λευκό δαντελένιο φουστάνι. Προτιμούσε χίλιες φορές να περνάει τα απογεύματά της καθαρίζοντας τους στάβλους παρά να σιγοπίνει τσάι φιλοκουβεντιάζοντας κλεισμένη σε ένα σαλόνι. Σπάνια περνούσε μέρα που δεν κατάφερνε να το σκάσει από την γκουβερνάντα της και να τρέξει στους στάβλους.

Ο Υνύρ πάντα καταλάβαινε τότε θα 'ρχόταν. Χτυπούσε κάτω τα πόδια του και χλιμίντριζε ανυπόμονα ώσπου να τη δει.

Η γκουβερνάντα, η μαντμουαζέλ Ζιράρ, έκανε παράπονα στη λαίδη Αϊρίν για το πείσμα της μαθήτριάς της, όμως δεν ωφελούσαν σε τίποτε. Η λαίδη Αϊρίν σχεδόν πάντοτε ξεχνούσε όλα τα παράπονα της μαντμουαζέλ μέχρι να ξανασυναντήσει

την κόρη της. Ευτυχώς για τη Μόργουεν, η μαντμουαζέλ ένιωθε δέος για τον λόρδο Λιουέλιν, την ιστορία του, τον πλούτο του, τη σπουδαία κυβερνητική θέση του. Όταν εκείνος ήταν παρών, εκείνη έμενε σιωπηλή. Ποτέ της δεν έκανε παράπονα στην εξοχότητά του.

Η Μόργουεν έκανε πίσω το κεφάλι για να εξετάσει τους πεσμένους τοίχους του Παλαιού Κάστρου του Μποπρέ. Είχε μεγαλώσει βλέποντας στον ορίζοντα αυτό το ετοιμόρροπο κτίσμα, που είχε γίνει πια μέρος του τοπίου όσο ο ποταμός, τα λιβάδια και ο τετράγωνος πύργος και οι αρχαίες ταφόπλακες της εκκλησίας του δέκατου τέταρτου αιώνα, όμως το είχε επισκεφτεί μόνο μια φορά, σε μια εκπαιδευτική εξόρμηση με τη μαντμουαζέλ.

Καβαλούσε σεμνά το πόνυ, από πίσω η μαντμουαζέλ πάνω σε μια αργή, παχουλή φοράδα, με τον Τζάγκο, τον ιπποκόμο, να τις ακολουθεί πάνω στο μουνουχισμένο του άλογο. Η μαντμουαζέλ είχε οργανώσει την εξόρμηση ως απαραίτητο συμπλήρωμα μιας διάλεξής της πάνω στα γοτθικά τόξα και τις αρχαιοελληνικές κολόνες.

Δεν υπήρχε κανένα μυστήριο σχετικά με το κάστρο. Είχε εγκαταλειφθεί εδώ και πολύ καιρό για χάρη ενός πιο σύγχρονου κτιρίου. Κι όμως, η Μόργουεν το σκεφτόταν συχνά τελευταία, νιώθοντας να την τραβά η μακρινή μορφή του κτίσματος που έβλεπε από το παράθυρο του δωματίου της. Την προηγούμενη νύχτα, στο όνειρό της, βρισκόταν εκεί, ακούγοντας κάποιον που δεν γνώριζε και που δεν μπορούσε να δει να φωνάζει το όνομά της. Στο όνειρό της, περιπλανιόταν μέσα σε άδεια δωμάτια και πάσχιζε να ανέβει σκάλες που δεν έβγαζαν πουθενά, αναζητώντας μάταια την πηγή της φωνής.

Το μεσαιωνικό κομμάτι του κάστρου είχε χτιστεί στα 1300, κάτι που φάνταζε σχεδόν απίθανο. Πώς μπορούσαν και υπήρχαν άνθρωποι που είχαν ζήσει όλη τους τη ζωή έξι αιώνες πριν γεννηθεί αυτή; Η μαντμουαζέλ είχε πει πως μέχρι και η είσοδος ήταν τριακοσίων ετών. Είχε απαγορεύσει στη Μόργουεν

να πάει παραπέρα. Αν έπεφτε πάνω της κάνας τοίχος, τι θα έλεγε ο λόρδος Λιουέλιν;

Εννοείται πως η μαντμουαζέλ δεν είχε ιδέα για τη σημερινή επίσκεψη. Θα είχε φρίξει που θα την έβλεπε να καβαλά τον Υνύρ, και ασέλωτα κιόλας. Η Μόργουεν προσποιούταν ότι δεν έβλεπε τον θαυμασμό των αγροτών που έμεναν να κοιτάζουν με ανοιχτό το στόμα το λυγερό κορίτσι πάνω στο τεράστιο άλογο Σάιρ.

Ο Τζάγκο κατανοούσε την αρμονία μεταξύ της Μόργουεν και του Υνύρ. Όταν το άλογο άρχιζε να χτυπάει κάτω τα πόδια του στο χώρισμά του, ο Τζάγκο συχνά έβγαινε από τον στάβλο ξέροντας ότι θα βρει εκεί τη Μόργουεν, και χαμογελούσε στη σκέψη ότι το άλογο-επιβήτορας είχε νιώσει την παρουσία της.

Ο Υνύρ σκαρφάλωσε στον χορταριασμένο λόφο κι έφτασε στο κάστρο. Διέσχισε όλον τον ανοιχτό χώρο περνώντας προσεκτικά ανάμεσα από ποντικότρυπες και βατομουριές. Όταν έφτασαν στον ετοιμόρροπο τοίχο που αγκάλιαζε το κάστρο, η Μόργουεν στάθηκε μια στιγμή, απολαμβάνοντας την ησυχία. Στο Μόργκαν Χολ υπήρχε ένα ατέλειωτο πηγαινέλα, με τις καμαριέρες, τον μπάτλερ, τη μαγείρισσα και την γκουβερνάντα να ανεβοκατεβαίνουν συνέχεια τις σκάλες, να μπαινοβγαίνουν στα δωμάτια. Ήταν παντελώς αδύνατο να μείνει μόνη της εκεί, όμως εδώ, στον λόφο πάνω από το ποτάμι, απολάμβανε επιτέλους λίγες στιγμές μοναξιάς. Δεν υπήρχε κανείς να τη δει πέρα από λίγες παχουλές κόκκινες αγελάδες που έβοσκαν στο γρασιδί.

Η Μόργουεν πέρασε το ένα της πόδι πάνω από το ακρώμιο του Υνύρ και γλίστρησε στο έδαφος. Έλυσε το σχοινί από το καπίστρι του και το άφησε να πέσει. Το ζώο έσκυψε να βοσκήσει και η Μόργουεν τίναξε τις αλογότριχες από το πίσω μέρος της φούστας ιππασίας της.

Καθώς προχωρούσε στη σκιά των μισογκρεμισμένων τοίχων του κάστρου, πάτησε πάνω σε χορτάρι. Τα παράθυρα του

κάστρου έχασκαν δίχως τζάμια προς την Κοιλιάδα. Οι τοίχοι ήταν σκέτη πέτρα και τα τρία πατώματα είχαν καταρρεύσει από καιρό. Στην ουσία, δεν είχε μείνει τίποτα παρά μόνο ο σκελετός της οικίας όπου κάποτε έμενε μια αρχοντική οικογένεια. Τώρα στεκόταν εκτεθειμένη στα στοιχεία της φύσης, προστατευμένη λιγότερο και από το πιο ταπεινό χοιροστάσιο. Μόνο ο πύργος σε μια γωνία είχε κάποια προστασία από τα στοιχεία της φύσης. Το μοναδικό μυστήριο του Παλαιού Κάστρου του Μπομπρέ ήταν αυτός ο πύργος. Κανείς δεν ήξερε για ποιον σκοπό ήταν χτισμένος.

Η Μόργουεν χάρειψε με τα ακροδάχτυλά της τους μουχλιασμένους τοίχους καθώς περιπλανιόταν προς τα ενδότερα του κάστρου. Ακολούθησε το παμπάλαιο περίγραμμα ενός διαδρόμου ώσπου έφτασε σε μια εσωτερική αυλή, όπου, καθώς υπέθεσε, κάποτε μαζευόταν η οικογένεια. Μια ξαφνική δροσιά την έκανε να ανατριχιάσει, ή ίσως ήταν η ανάμνηση του ονείρου της. Προχώρησε παρακάτω, ακολουθώντας τα απομεινάρια του τοίχου, προσπαθώντας να φανταστεί πώς ήταν κάποτε το κάστρο.

Σε μια δεύτερη εσωτερική αυλή, τα απομεινάρια ενός σιντριβανιού κείτονταν μισογκρεμισμένα πάνω στο ανομοιογενές γρασίδι. Μια σκάλα οδηγούσε προς τα πάνω, με τα πλατιά σκαλοπάτια της φτιαγμένα από πέτρες του ποταμού. Τα σκαλοπάτια οδηγούσαν στο πουθενά, όμως κοντά στην κορυφή της σκάλας υπήρχε ένα παράθυρο που κοιτούσε βόρεια. Η Μόργουεν σκέφτηκε πως ίσως από εκεί φαινόταν το Μόργκαν Χολ.

Αν κάποτε υπήρχε κουπαστή, πια είχε χαθεί. Τα περισσότερα από τα σκαλοπάτια ήταν σπασμένα. Καθώς ανέβαινε τη σκάλα, τα μπράτσα και τα πόδια της μούδιαζαν στη σκέψη του κενού στα δεξιά της. Όταν έφτασε στο παράθυρο, κόλλησε πάνω του για ασφάλεια, νιώθοντας την παγωνιά της πέτρας στις παλάμες της καθώς στάθηκε στις μύτες των ποδιών της για να κοιτάξει έξω.

Το τετράγωνο περίγραμμα του Μόργκαν Χολ φαινόταν ολο-

κάθαρα από κει, πλαισιωμένο από κίτρινα και πράσινα λιβάδια και με τις καμινάδες του να στέλνουν πλοκάμια καπνού στον καθάριο ουρανό. Από πίσω φαίνονταν οι στέγες των στάβλων, και οι καλλιεργήσιμες εκτάσεις τριγύρω ήταν γεμάτες με αχυροσκεπείς αγροικίες. Καθώς η Μόργουεν κοιτούσε από το παράθυρο, το ανοιχτό τους αυτοκίνητο μάρκας Βούλκαν σταμάτησε στον κυκλικό δρόμο. Μισόκλεισε τα μάτια, προσπαθώντας να διακρίνει τον Τζάγκο στο τιμόνι. Από μέσα κατέβηκε ο λόρδος Λιουέλιν, μια στρουμπουλή σκοτεινή φιγούρα με τσάντα στο χέρι. Χωρίς αμφιβολία, μόλις είχε επιστρέψει με το τρένο από το Κάρντιφ.

Η Μόργουεν παρακολούθησε τον Τζάγκο να κάνει όπισθεν και να στρίβει το όχημα. Θα είχε ιδρώσει από την προσπάθεια να κουμαντάρει το ανοιχτό αυτοκίνητο. Το μισούσε. Η Μόργουεν το είχε καταλάβει από τις φορές που πήγαιναν όλοι μαζί στο Κάουμπριτζ, στα μαγαζιά.

Ο Τζάγκο ένιωθε πολύ πιο άνετα με τα ζώα παρά με τα αυτοκίνητα, ο λόρδος Λιουέλιν όμως αρνιόταν να προσλάβει άλλον οδηγό. Η Μόργουεν και ο Τζάγκο αντάλλασσαν κρυφά χαμόγελα κάθε φορά που κάποιος ανέφερε το ανοιχτό αυτοκίνητο. Από όλους στο Μόργκαν Χολ, ο Τζάγκο ήταν ο μόνος τον οποίον εμπιστευόταν η Μόργουεν. Εκείνος την είχε μάθει να ιππεύει το πόνυ της, όταν ήταν μόλις τεσσάρων.

Την πρώτη φορά που καβαλίκεψε τον Υνύρ ήταν έξι χρόνων. Ο Τζάγκο δεν το επέτρεπε, οπότε κι εκείνη περίμενε πότε εκείνος θα πήγαινε κάπου τον λόρδο με το αυτοκίνητο. Άνοιξε το χώρισμα του Υνύρ και το τεράστιο άλογο κατέβασε υπάκουα το κεφάλι του για να μπορέσει η Μόργουεν να δέσει στο καπίστρι του το σχοινί. Το σκαμνί ανάβασης δεν ήταν αρκετά ψηλό, οπότε εκείνη σκαρφάλωσε στον φράχτη του περιφραγμένου χώρου. Ξανά ο Υνύρ υπάκουσε, πηγαίνοντας κοντά για να μπορέσει η Μόργουεν να πηδήσει επάνω του. Όταν χτύπησε τα πλευρά του με τα ποδαράκια της, το άλογο ξεκίνησε, και ο Τζάγκο τους βρήκε να προχωρούν αργά γύρω-

γύρω στον περιφραγμένο χώρο. Τους κατσάδιασε και τους δυο, η Μόργουεν όμως είχε δει τα μάτια του να αστράφτουν από περηφάνια.

Ξεκούραζε τα τεντωμένα δάχτυλα των ποδιών της για να κατέβει, όταν με την άκρη του ματιού της έπιασε κάτι να κινείται. Γύρισε το κεφάλι, κρατώντας ακόμα το περβάζι, και πρόσεξε ένα στενό παράθυρο χωμένο στον τοίχο του πύργου. Στα τυφλωμένα από τον ήλιο μάτια της τής φάνηκε ότι κάποιος – ή κάτι – είχε περάσει από κει. Ελευθέρωσε το ένα της χέρι για να καλύψει τον ήλιο και κοίταξε πάλι, πιστεύοντας πως μάλλον ήταν οφθαλμαπάτη, η αντανάκλαση ενός ίχνους χαλαζία σε κάποια από τις πέτρες, ή η σκιά ενός σύννεφου που περνούσε. Το ξαναείδε· μια ιδέα από γκρι, ένα πετάρισμα μαύρου.

Της κόπηκε η ανάσα. Ήταν κάποιο ζώο; Θα 'πρεπε να ήταν μεγάλο. Δεν μπορεί να παραμόνευε κάποιος άνθρωπος σε εκείνον τον σκοτεινό, έρημο πύργο.

Πέρα κάτω, το άλογο της χτυπούσε κάτω τα πόδια του, κι ύστερα άρχισε να χλιμιντρίζει. Έπειτα ακούστηκαν οι σπλές του που ηχούσαν στο χορταριασμένο εσωτερικό του εγκαταλειμμένου κάστρου. Με πολλή προσοχή μπροστά στην άβυσσο που εκτεινόταν από κάτω της, η Μόργουεν κατέβηκε τη σπασμένη σκάλα. Ο ήχος των σπλών έγινε πιο δυνατός, και η Μόργουεν άκουσε το ανήσυχο ρουθούνισμα του ζώου καθώς έψαχνε να τη βρει.

Πάτησε στο τελευταίο σκαλοπάτι ακριβώς τη στιγμή που το άλογο διέσχιζε την είσοδο, σκύβοντας το κεφάλι για να περάσει και γρατζουνίζοντας τα καπούλια του στο πρέκι. «Υνύρ!» φώναξε η Μόργουεν. «Δεν έπρεπε να έρθεις εδώ!»

Αντί γι' απάντηση, το άλογο την χτύπησε απαλά στο στέρνο με τη μύτη του. Εκείνη πήρε στα χέρια της τα μεγάλα του μάγουλα και του έδωσε ένα φιλί στο μέτωπο. «Χαζούλη, είμαι μια χαρά!»

Το άλογο ρουθούνισε ξανά και τίναξε το κεφάλι του γεμίζοντας το πρόσωπό της με σάλια. Εκείνη το σκούπισε και

στη συνέχεια προσπάθησε αδέξια να τον κάνει να στρίψει για να βγει από κει. Το άλογο έπρεπε να σκύψει και να περάσει ξυστά από την είσοδο για να περάσει στην πρώτη εσωτερική αυλή. Η Μόργουεν είχε μπει στο κάστρο από μια πλαϊνή είσοδο, όμως τώρα που είχε μαζί της το άλογο, έστριψε προς ένα άνοιγμα που μάλλον κάποτε φιλοξενούσε μια δίφυλλη πόρτα. Ο Ύνυρ πέρασε από κει με άνεση, και προχώρησαν πλάι-πλάι στη σκιερή είσοδο, περνώντας κάτω από την αφίδα της εποχής των Τυδώρ. Η ξαφνική λάμψη του ήλιου γέμισε δάκρυα τα μάτια της Μόργουεν, και ανοιγόκλεισε έντονα τα μάτια της για να τα διώξει ενόσω μάζεγε από το γρασιδί το σχοινί του Ύνυρ.

Τα μάτια της ήταν ακόμα θολά την ώρα που πήγε κοντά στον Ύνυρ για να του βάλει το σχοινί. Ακούμπησε το αριστερό της χέρι στον φαρδύ ώμο του και άπλωσε το δεξί της χέρι προς το σαγόνι του ενώ το άλογο έγειρε το κεφάλι του για να τη διευκολύνει.

Ξαφνικά όμως απομακρύνθηκε, τινάζοντας ψηλά το κεφάλι του για να μην τον φτάσει. Το χέρι της, που ήταν απλωμένο κρατώντας τον δακτύλιο, έπιασε μόνο αέρα. «Ύνυρ! Τι συμβαίνει;» Εκείνος κοιτούσε κάπου πίσω της, με τα μάτια ολάνοιχτα και τα αυτιά κατεβασμένα. Γύρισε απότομα να δει τι είχε τρομάξει το ζώο.

Μια παράξενη μορφή στεκόταν στη σκιά της εισόδου. Η Μόργουεν δεν μπορούσε να καταλάβει αν ήταν άντρας ή γυναίκα, μιας και ήταν κουκουλωμένη από την κορυφή ως τα νύχια με πολλά στρώματα μαύρου υφάσματος. Το άτομο αυτό ίσως κάποτε να ήταν ψηλό· τώρα όμως ήταν σκυφτό, με τους ώμους κυρτούς γύρω από μια καμπούρα σαν της χήρας, και με τον λαιμό να πετάγεται προς τα μπρος. Το πρόσωπό του κρυβόταν από μια πελώρια κουκούλα που έδειχνε βγαλμένη από παραμύθι. Για ένα αλλόκοτο δευτερόλεπτο, σκέφτηκε πως από το Παλαιό Κάστρο του Μποπρέ είχε βγει ένα φάντασμα.

Η μυρωδιά του ατόμου έδιωξε αυτή την ιδέα. Βρομοκοπούσε πολυφορεμένα ρούχα και άπλυτη σάρκα. Το χέρι που υψώθηκε για να ρίξει πίσω την κουκούλα ήταν σκούρο από τη βρόμα, με τα νύχια κατάμαυρα, κατεστραμμένα και εντελώς αληθινά.

Η Μόργουεν έκανε ένα βήμα πίσω για να βρίσκεται πιο κοντά στον Υνύρ. Δεν φοβόταν στ' αλήθεια, όχι με το άλογο Σάιρ δίπλα της, όμως ήταν ευάλωτη έτσι όπως βγει για ιππασία χωρίς καμαριέρα ή συνοδό,. Αν ήταν κάποιος ζητιάνος, δεν είχε λεφτά να του δώσει. Αν δεν ήταν ζητιάνος, τότε...

Η κουκούλα έπεσε πίσω, αποκαλύπτοντας ένα πρόσωπο που έμοιαζε γυναικείο, όμως τόσο ρυτιδιασμένο και ισχνό που ήταν σχεδόν αδύνατο να είναι σίγουρη. Το πλαισίωνε ένα σύννεφο από σγουρά μαλλιά, τόσο λευκά που λαμπύριζαν στον ήλιο. Τα μάτια της ήταν κατάμαυρα, όμως τα σκέπαζαν αιχμηρά ασημένια φρύδια. Όταν η γυναίκα άνοιξε το στόμα της, ως και τα δόντια της έδειχναν αιχμηρά, και ήταν λευκά σαν τα μαλλιά της.

«Εσύ πρέπει να είσαι η μπέμπα της λαίδης Αϊρίν», είπε.

«Δεν είμαι μπέμπα», είπε η Μόργουεν, προσβεβλημένη. «Είμαι δεκαπέντε χρονών.»

«Αυτό το ξέρω. Δεκαπέντε. Η Μόργουεν.» Η γερόντισσα ξαφνικά χαμογέλασε πλατιά, κάτι που έκανε τις αυλακιές στα μάγουλά της ακόμα πιο βαθιές. «Δεσποινίς Μόργουεν σε αποκαλούν.» Παρόλο που φαινόταν πάρα πολύ μεγάλη σε ηλικία, η φωνή της ήταν απροσδόκητα καθαρή, θα 'λεγε κανείς και γλυκιά, με μια ελαφρά ξενική προφορά που η Μόργουεν δεν κατάφερε να αναγνωρίσει.

Η γυναίκα έκανε ένα βήμα προς το μέρος της Μόργουεν για να δει το πρόσωπό της από κοντά. Η Μόργουεν απομακρύνθηκε προς το μέρος του Υνύρ. «Τι θέλετε;» ρώτησε, ντροπιασμένη για το τρέμουλο στη φωνή της. Όρθωσε το κορμί, παίρνοντας κουράγιο από τον όγκο του Υνύρ πίσω της. Με μια αποφασιστική κίνηση, τέντωσε το χέρι και έδεσε το σχοινί

στο καπίστρι του ζώου. «Πρέπει να φύγουμε!» είπε πάνω από τον ώμο της.

«Δεν θα σε κρατήσω. Ήθελα να σε δω.» Η γερόντισσα στάθηκε εκεί, με τα κουρέλια που φορούσε να ανεμίζουν στο αεράκι και με τον ήλιο να φωτίζει τα ασημένια μαλλιά της.

Η Μόργουεν, που ήταν έτοιμη να οδηγήσει τον Ύνυρ σε έναν από τους γκρεμισμένους τοίχους για να μπορέσει να τον βαβαλικέψει, γύρισε το κεφάλι και την κοίταξε. «Τι εννοείτε;»

Η γερόντισσα χαμογέλασε ξανά, και παρόλο που οι ρυτίδες στο πρόσωπό της ήταν πάρα πολύ βαθιές, το χαμόγελο φωτίσε το πρόσωπό της με την ανάμνηση της νιότης. «Ήθελαν να σε δουν τα μάτια μου, δεσποινίς Μόργουεν. Μια φορά, πριν πεθάνω.»

Ένα παράξενο συναίσθημα τύλιξε τη Μόργουεν καθώς κοιτούσε έντονα την άπλυτη γριά με τα λαμπερά μαύρα μάτια και το λευκό χαμόγελο. Ήταν ένα αίσθημα αναγνώρισης. Ή ένα προαίσθημα. Την κυρίεψε και της έφερε πονοκέφαλο. Άρχισε να τραυλίζει, «Εγώ δεν... Αυτό δεν...» όμως δεν ήξερε πώς να συνεχίσει.

«Άρα δεν με έχει αναφέρει ποτέ», είπε η γριά. Το χαμόγελό της υποχώρησε και τα βλέφαρά της χαμήλωσαν. «Δεν έχεις ιδέα για την *grand-mère* σου.»

«*Ma grand-mère, elle est morte¹*», είπε η Μόργουεν, κι αμέσως μετά απόρησε γιατί είχε απαντήσει στα γαλλικά.

Ήταν το μόνο πράγμα –το μόνο– για το οποίο η μητέρα της έδειχνε ενδιαφέρον. Ήθελε οπωσδήποτε η Μόργουεν να μιλά άπταιστα γαλλικά χωρίς ξενική προφορά. Ο λόρδος Λιουέλιν συμφωνούσε διότι πίστευε πως θα τη βοηθούσαν να κάνει έναν καλό γάμο. Η λαίδη Αϊρίν δεν είχε εξηγήσει ποτέ τους λόγους της, προσέλαβε όμως μια Γαλλίδα γκουβερνάντα και έλεγχε η ίδια συστηματικά την πρόοδο της Μόργουεν. Αυτό συχνά αποτελούσε τη μόνη τους συνομιλία.

---

1. Η γιαγιά μου έχει πεθάνει.

Η γερόντισσα το γύρισε στα γαλλικά με όση άνεση η Μόργουεν θα έπαιρνε μια ανάσα. Τα βλέφαρά της υψώθηκαν ξανά και το βλέμμα της έγινε λες και ήταν από ατσάλι. «Τι σε κάνει να πιστεύεις πως έχει πεθάνει, δεσποινίς Μόργουεν; Ποιος σου το είπε αυτό;»

«Η μητέρα μου.» Η Μόργουεν ένιωσε να την καρφώνουν τα μάτια της γριάς λες και ήταν πεταλούδα καρφωμένη σε φελλό. «Η-η γκουβερνάντα μου.»

«Ναι, ε; Ποια απ' τις δύο;» Η γριά χασκογέλασε. «Ποια απ' τις δύο; Η μητέρα σου ή η γκουβερνάντα σου;»

Αυτή η πρόκληση, λες και αυτή η ξένη είχε δικαίωμα να μάθει την απάντηση, ξεπερνούσε τα όρια. Η Μόργουεν έκανε να απομακρυνθεί από τη γριά και τα κουρέλια που φορούσε, και οδήγησε γρήγορα τον Υνύρ προς τον τοίχο. Βρήκε ένα σημείο αρκετά ψηλό, ανέβηκε και έπειτα σκαρφάλωσε στη ράχη του Υνύρ. Έδωσε μια ελαφριά ώθηση στο σχοινί. «Πάμε, Υνύρ! Ξεκίνα τώρα!»

Για δεύτερη φορά εκείνη την ημέρα, το άλογο την ξάφνιασε. Αντί να κατέβει τον λόφο, έκανε δυο βήματα πίσω με το κεφάλι να ταλαντεύεται και τα αυτιά να τινάζονται. Όταν η Μόργουεν διαμαρτυρήθηκε, με το ένα χέρι στον λαιμό του και τα πόδια της χωμένα στα πλευρά του, ο Υνύρ κούνησε το κεφάλι του από τη μια άκρη στην άλλη λες και μια μύγα του είχε τσιμπήσει τη μύτη. «Υνύρ, τι συμβαίνει;»

Εκείνος έκανε στροφή, προσεκτικά για να μην τη ρίξει κάτω, αλλά συνειδητά. Με δυο μεγάλες δρασκελιές την πήγε πίσω στη γερόντισσα, η οποία στεκόταν με τα χέρια χωμένα στα μανίκια της. Ο Υνύρ κατέβασε το κεφάλι ως το έδαφος μπροστά στα πόδια της και παρέμεινε ακίνητος. Με τον λαιμό της θεόστεγνο, η Μόργουεν έκρωξε, «Τι θέλεις πια;»

«Σου είπα», είπε η γριά. «Το άλογό σου καταλαβαίνει. Βασικά, το ξέρω αυτό το άλογο.»

«Δεν είναι δυνατόν να ξέρεις τον Υνύρ.»

«Κι όμως τον ξέρω. Κι αυτός επίσης με αναγνωρίζει.» Η

Μόργουεν δεν μπορούσε να το αρνηθεί. Ο Γνύρ στεκόταν με το κεφάλι χαμηλωμένο και τα αυτιά κατεβασμένα. Όταν εκείνη τράβηξε τη χαίτη του, το άλογο σήκωσε το πίσω πόδι του και το πάτησε κάτω με την άκρη της σπλής, και στάθηκε έτσι σε θέση ανάπαυσης για να της δείξει πως δεν είχε σκοπό να κουνηθεί από κει.

«Τι του έκανες;» Η Μόργουεν άκουσε τον ικετευτικό τόνο στα λόγια της. Γιατί τη φόβιζε αυτή η γυναίκα; Και γιατί ο Γνύρ... ο σπουδαίος Γνύρ...

Η γυναίκα έβγαλε το ένα χέρι της μέσα από το μανίκι και το ακούμπησε στο μέτωπο του Γνύρ. Ήταν ένα χέρι απροσδόκητα μεγάλο, με δάχτυλα που έδειχναν δυνατά. Έσκυψε και μουρμούρισε κάτι στο αυτί του αλόγου. Όταν όρθωσε το κορμί και απομακρύνθηκε λίγο, το άλογο σήκωσε το κεφάλι και την κοίταξε κατάματα, κάτι που έκανε ορισμένες φορές και με τη Μόργουεν, γεγονός που έκανε πάντα τον Τζάγκο να κουνά το κεφάλι και να μουρμουρίζει πως αυτή η συμπεριφορά ήταν πολύ παράξενη.

Η γριά χαμογέλασε στον Γνύρ και άνοιξε τα δάχτυλά της προς το μέρος του. Το άλογο, με ένα τίναγμα της ουράς του, γύρισε από την άλλη και άρχισε να κατεβαίνει γρήγορα τον λόφο. Η Μόργουεν αναγκάστηκε να τον αρπάξει από τη χαίτη και με τα δύο χέρια για να μην γλιστρήσει από τη ράχη του. Αφότου καβαλίκεψε σωστά, στράφηκε να κοιτάξει την παράξενη γερόντισσα στη σκιά της εισόδου του κάστρου, όμως είχε εξαφανιστεί.